

Arrest

nr. 284 947 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 augustus 2018.

Op 20 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen deze beslissing, leidt tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 248 874 van 10 februari 2021, waarbij tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 24 oktober 2022 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 12 januari 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid.

1.2. Op 3 maart 2021, geactualiseerd op 10 november 2021 en op 24 november 2021, dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 7 oktober 2022, met kennisgeving op 22 oktober 2022, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.03.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 10.11.2021 en 24.11.2021, door :

G. C. V. (R.R.: ...)

nationaliteit: Venezuela

geboren te San Cristobal op 10.03.1998

adres: (...)

op haar paspoort gekend als: G. C. V.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 07.08.2018 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 12.02.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat haar asielprocedure te lang was, waarbij ze verwijst naar artikel 31 van Richtlijn 2013/32/EU die stelt dat de lidstaten in beginsel binnen zes maanden een besluit moeten nemen over het verzoek om internationale bescherming en waarbij dit artikel in het Belgisch recht is omgezet in artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980. Verder verwijst betrokkene naar de conclusies van Advocaat- Generaal Bot in het kader van de zaak M.M. v. Ireland (C-277/11) waarbij de behandeltermijn van twee jaar en 3 maanden als onredelijk lang werd beschouwd. Echter, het kan het de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkene

Verder verwijst betrokkene naar het Ministerieel Besluit van 28.10.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Ook verwijst betrokkene naar de nota van de European Council of Refugees and Exiles "return as nonessential travel in the time of pandemic". Dit Ministerieel Besluit

met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat zij als Venezolaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Verder dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de coronapandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Tot slot toont betrokkene ook niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

Betrokkene verwijst eveneens naar artikel 35 van het Handvest. Betrokkene toont echter niet aan hoe dit van toepassing is op haar persoonlijke situatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat Venezuela zich bevindt in een humanitaire crisis, gekenmerkt door geweld, bedreigingen, voedselschaarste, onvoldoende medische infrastructuur en essentiële infrastructuur en een torenhoge inflatie. Zij ondersteunt deze verklaring door enkele algemene rapporten van de internationale hulporganisatie CARE, de COI Focus van 15.05.2020 en het rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020, die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis en de voedselonzeekerheid in haar land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring. Zij past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Zij legt geen bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan zij de nationaliteit draagt ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart verder dat de humanitaire crisis in Venezuela verscherpt is door het coronavirus. Ook hier legt betrokkene enkel algemene rapporten voor, namelijk die van het EASO-rapport van augustus en de Human Rights Watch van 13.10.2020. Betrokkene past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.

Verder verwijst betrokkene naar de aanbevelingen aan de Staten door de Commissaris voor Vluchtelingen waardoor het Europees Parlement een resolutie uitvaardigde in juli 2018, die stelt dat de lidstaten onmiddellijk actie dienen te ondernemen om Venezolaanse migranten die zich op hun grondgebied te beschermen. Er dient hier opgemerkt te worden dat het VIB van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van een vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 12.02.2021.

Verder verwijst betrokkene naar "een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof" waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Betrokkene verwijst vervolgens naar Spaanse rechtspraak, namelijk via de "Guidance note on international protection considerations for Venezuelans" van mei 2019 van het UNHCR, het recentste AIDA-verslag over Spanje en een mededeling van 29.10.2019 van de Europese Unie. Echter, de loutere verwijzing naar deze rechtspraak, zonder meer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan op welke wijze de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op haar persoonlijke situatie van toepassing is.

Tot slot stelt betrokkene dat de Spaanse wettelijke bepalingen betreffende de humanitaire bescherming waarop het vermelde arrest 2522/2018 van 25.06.2018 zich baseert betreffen zonder twijfel de omzetting van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 en dat aldus dezelfde humanitaire bescherming in België dient toegekend te worden op basis van de omzetting van dit artikel naar Belgisch recht, namelijk art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling (art. 6.4 van de richtlijn 2008/115) enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt, te allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

De overige aangehaalde elementen (haar vorming tot tandartsassistente, haar werk bij D. D. SPRL, dat betrokkene Franse lessen heeft gevolgd, haar sociale connecties en de aanbevelingsbrieven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.
(...)"

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 7 oktober 2022, met kennisgeving op 22 oktober 2022, tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G. C. V.

geboortedatum: 10.03.1998

geboorteplaats: San Cristobal

nationaliteit: Venezuela

op haar paspoort eveneens gekend als G. C. V.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een VIB indiende op 07.08.2018, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) op 12.02.2021, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan kinderen te hebben. Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er familieleden van haar in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

• de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

• de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

• het zorgvuldigheidsbeginsel, het legaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt in haar eerste punt van de motivering:

"De duur van deze procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden - was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr.89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat haar asielprocedure te lang was, waarbij ze verwijst naar artikel 31 van Richtlijn 2013/32/EU die stelt dat de lidstaten in beginsel binnen zes maanden een besluit moeten nemen over het verzoek om internationale bescherming en waarbij dit artikel in het Belgisch recht is omgezet in artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980. Verder verwijst betrokkene naar de conclusies van Advocaat-Generaal Bot in het kader van de zaak M.M. v. Ireland (C- 277/11) waarbij de behandeltermijn van twee jaar en 3 maanden als onredelijk lang werd beschouwd. Echter, het kan het de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofd betrokkene. "

Vooraleerst claimde verzoekster niet "ipso facto" recht te hebben op een verblijf. Verzoekster stelde dat de wettelijke behandelingstermijn van haar aanvraag om internationale bescherming overschreden werd en dat zij, als gevolg hiervan, reeds meer dan 2,5 jaar in België verbleef en zich in die periode volledig in België geïntegreerd heeft.

Artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

“[De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien :

a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;

b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of

c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven. Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing zal worden getroffen.]"

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft in het dossier van verzoekster pas na 19 maanden een beslissing getroffen. Dit terwijl de wet een termijn van 6 maanden voorschrijft. Deze kan enkel verlengd worden tot een maximumtermijn van 18 maanden (en in uitzonderlijke omstandigheden tot 21 maanden). De voorwaarden om de termijn van 6 maanden te mogen overschrijden zijn exhaustief opgesomd in de wettelijke bepaling. Het CGVS heeft verzoekster op geen enkel ogenblik geïnformeerd over de verlenging van de termijn van 6 maanden.

Waar de bestreden beslissing stelt dat "het de asielinstanties niet ten kwade kan worden genomen dat zij de zaak zorgvuldig hebben onderzocht", probeert men a posteriori en op illegale wijze een schending van de wet te verschonen. Verzoekster verwijst, ten rechte, naar de schending van de wettelijke termijn van haar procedure voor internationale bescherming.

Verzoekster steunt zich niet op een recht op verblijf, zoals de bestreden beslissing beweert, maar vraagt een machtiging tot verblijf omwille van verschillende redenen, waaronder de schending van de redelijke termijn bij de behandeling van haar procedure voor internationale bescherming.

Dat hieruit een gevolg kan getrokken worden in het kader van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, is ook in lijn met de richtlijnen die tegenpartij zichzelf oplegt bij de behandeling van dossiers op grond van deze bepaling. Dit kan worden afgeleid uit de Memo 120 van 16.07.2012 van tegenpartij: "Instruction aux Services traitant les demandes d'autorisation de séjour sur pied de l'Article 9bis" (stuk 4). Hierin wordt gesteld dat personen die 4 jaar of 3 jaar lang (in het geval dat er schoolgaande minderjarige kinderen bij betrokken zijn) hebben moeten wachten op uitsluit in hun procedure om internationale bescherming, een verblijfskaart moeten krijgen. De memo stelt zelf dat: "Depuis plusieurs années, l'Office des étrangers a traité en logique positive les dossiers des étrangers faisant valoir une procédure d'asile jugée « déraisonnablement » longue. »

De memo stelt de termijn dan wel vast op respectievelijk 4 en 3 jaar, maar zonder dat hiervoor enige rechtvaardiging gegeven wordt. Verzoekster steunt zich echter op de wettelijke bepaling (artikel 57/6) en de conclusies van de Advocaat-Generaal bij het Hof van Justitie, die samen stellen dat een behandelingstermijn van 2 jaar en 6 maanden reeds ruim de redelijke termijn overschrijdt.

In de mate dat de bestreden beslissing het verblijf van verzoekster weigert te regulariseren omdat de asielprocedure meer dan 30 maanden maar minder dan 4 jaar geduurd heeft, creëert het een verschil in behandeling tussen twee soorten asielzoekers voor wie de behandeling van de asielaanvraag onredelijk lang geduurd heeft.

Terwijl ze volgens artikel 31 van de Richtlijn 2013/32 en artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 tot dezelfde categorie behoren, namelijk asielzoekers van wie de procedure onredelijk lang geduurd heeft, worden zij zonder enige rechtvaardiging in twee categorieën gesplitst. De ene categorie krijgt overeenkomstig memo 120 de regularisatie, terwijl de andere categorie, waartoe verzoekster behoort, de regularisatie niet krijgt, enkel en alleen "dienen we op te merken dat de duur van haar asielprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.". Die motivering schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, evenals de andere bepalingen die in het middel geïndiceerd werden.

Zelfs indien de memo stelt dat een lange asielprocedure niet automatisch leidt tot de toekenning van een machtiging tot verblijf, stelt de memo anderzijds ook dat sommige specifieke administratieve situaties behandeld moeten worden in een "positieve logica". De bestreden beslissing zou moeten uitleggen waarom die gunstige logica voor verzoekster niet toegepast wordt.

Uw Raad stelde in een arrest nr. 274.114 van 16.06.2022 het volgende vast omtrent de richtlijnen die tegenpartij zichzelf oplegt in de behandeling van aanvragen steunend op artikel 9bis van de wet:

« Cette absence de critères légaux n'empêche certes pas partie défenderesse de fixer des lignes de conduites relatives aux conditions d'octroi de l'autorisation de séjour destinées à la guider dans l'exercice de son pouvoir d'appréciation. Le respect du principe de légalité lui interdit néanmoins d'ajouter à la loi en dispensant, par exemple, certains étrangers de la preuve de l'existence des circonstances exceptionnelles exigées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 (en ce sens, notamment, 216.417 du 23 novembre 2011 ; C.E., n°221.487 du 22 novembre 2012 ; C.E., n°230.262 du 20 février 2015 ; C.E., n°233.185 du 9 décembre 2015 ; C.E., n°233.675 du 1er février 2016).

Par ailleurs, si en adoptant des lignes de conduites, la partie défenderesse limite son large pouvoir d'appréciation, ces lignes directrices ne peuvent être obligatoires, c'est-à-dire qu'elles ne peuvent l'exonérer de l'examen individuel de chaque cas qui lui est soumis et qu'elle ne peut s'estimer liée par ces lignes de conduite au point de ne pouvoir s'en départir à l'occasion de l'examen de chaque cas (en ce sens : C.E., n°176.943 du 21 novembre 2007).

La portée du principe de légitime confiance se voit donc fortement limitée lorsque l'autorité administrative amenée à statuer dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir discrétionnaire. L'exercice de son pouvoir d'appréciation ne peut en effet être considéré comme un revirement d'attitude.

Il reste que, sur le plan de la motivation formelle, il appartient à la partie défenderesse d'exposer dans sa décision les raisons pour lesquelles elle estime devoir dans le cas dont elle est saisie se départir de la ligne de conduite qu'elle s'est donnée. »

Het arrest refereert aan het legaliteitsbeginsel en stelt dat tegenpartij geen voorwaarden kan toevoegen aan de wet in haar toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In casu geeft tegenpartij echter een andere interpretatie aan de notie "redelijke behandelingstermijn" voor aanvragen om internationale bescherming dan de notie die vastgelegd werd in artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 en artikel 31 van Richtlijn 2013/32/EU, zonder hieromtrent te motiveren.

Dit schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers om internationale bescherming zijn gewettigd om uit de wettelijke bepalingen af te leiden dat een behandelingsduur van hun aanvraag die deze termijnen overschrijdt als onredelijk beschouwd kan worden. Tegenpartij beweert echter het tegengestelde, zonder hierover een concrete motivering te bieden. Alhoewel tegenpartij niet gehouden kan worden te motiveren waarom de asieladministratie in casu een langere tijd genomen heeft om tot een beslissing te komen in verzoeksters' dossier, kan het niet op legitieme wijze oordelen dat een termijn van meer dan 2 jaar en 6 maanden niet als onredelijk lang beschouwd moet worden, wanneer de wettelijke bepalingen en de interpretatie van de Advocaat-Generaal bij het Hof van Justitie het tegengestelde vaststellen. Tegenpartij steunt zich vooralsnog op geen enkele wettelijke bepaling om deze beoordeling te maken.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, het legaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, gelezen in het licht van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 en artikel 31 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster de humanitaire situatie in Venezuela niet persoonlijk toepast op haar situatie:

"Betrokkene verklaart dat Venezuela zich bevindt in een humanitaire crisis, gekenmerkt door geweld, bedreigingen, voedselschaarste, onvoldoende medische infrastructuur en essentiële infrastructuur en een torenhoge inflatie. Zij ondersteunt deze verklaring door enkele algemene rapporten van de internationale hulporganisatie CARE, de COI Focus van 15.05.2020 en het rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020, die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis en de voedselonzeekerheid in haar land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring. Zij past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Zij legt geen bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst

een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan zij de nationaliteit draagt ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. "

De bestreden beslissing neemt op geen enkel ogenblik het groot aantal informatie dat door verzoekster aangereikt werd in overweging. Het beperkt zich tot het verwijt dat verzoekster "geen bewijs voorlegt met betrekking tot haar eigen specifieke situatie

Deze motivering is gebrekkig, lacunair en schendt de bepalingen zoals opgenomen in het middel.

Verzoekster verwijst niet slechts naar een "algemene situatie". Zoals verzoekster voorlegde, raakt de humanitaire situatie in Venezuela miljoenen mensen. Het dwong 6.1 miljoen mensen om te vluchten en het land te verlaten, of een vijfde van de bevolking.

Human Rights Watch stelt in zijn rapport omtrent Venezuela van 2022:

"The WFP estimates that one in three Venezuelans is food insecure and in need of assistance. In 2019, 9.3 million Venezuelans suffered from food insecurity, which was projected to increase significantly. UNICEF reported 5.8 percent of children screened between January and June 2021 with acute malnutrition, including 1.5 percent with severe acute malnutrition."

Een vierde van de bevolking in Venezuela (7 miljoen mensen) heeft nood aan humanitaire steun.

Verzoekster is al meer dan vier jaar in België. De vraag stelt zich aldus hoe zij zou moeten kunnen aantonen dat ook zij geraakt wordt door deze crisis bij een terugkeer naar Venezuela. Indien verzoekster moet kunnen aantonen dat ook zij slachtoffer zou worden van de torenhoge inflatie (zoals iedereen die voedsel en basisgoederen aankoopt) of dat zij moeilijk toegang zou hebben tot werk³, houdt dit bijna een verplichte terugkeer in naar Venezuela om nog maar aan deze bewijslast te kunnen voldoen.

Met deze motivering ondermijnt de bestreden beslissing artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dat als ratione legis heeft dat betrokkenen de aanvraag vanop het Belgisch grondgebied kunnen indienen zonder te moeten terugkeren naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing miskent zijn verplichting om een volledige analyse te maken van de stukken die aangebracht werden door verzoekster. Door simpelweg te verwijzen naar het "algemene" karakter van een situatie die, per definitie en zoals aangetoond in de aanvraag van verzoekster, een volledige bevolking raakt, voldoet tegenpartij niet aan haar verplichtingen.

Bovendien blijkt uit niets in de formulering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dat de humanitaire/buitengewone omstandigheden eigen aan de persoon, en bij wijze van spreken, uniek zouden moeten zijn. Verzoekster verwijst naar het arrest nr.134.153 van 28.11.2014 van Uw Raad:

"4.3. Une telle motivation ne permet pas de comprendre en quoi une situation généralisée de violence dans un pays en guerre, élément qui n'est pas contesté par la partie défenderesse, ne pourrait à elle seule constituer une circonstance qui rend particulièrement difficile un retour temporaire dans ce pays. »

Verzoekster verwijst althans niet naar een oorlogssituatie maar naar een humanitaire crisissituatie. Een humanitaire crisis die geleid heeft tot de op één na grootste ontheemdingscrisis ter wereld.⁴ Het is moeilijk te begrijpen voor verzoekster hoe deze situatie geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken enkel en alleen omdat zij niet kan aantonen hoe zwaar zij persoonlijk geraakt zou worden bij een terugkeer naar Venezuela.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Derde onderdeel

Verzoekster legde in het kader van haar aanvraag de aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen en van het Europees Parlement neer. Deze maanden de Staten aan om de situatie van Venezolanen op hun grondgebied te regulariseren. Verzoekster verwees ook naar de praktijk in Spanje waarbij de hoogste rechtbank vaststelde dat Venezolanen die geen vluchtelingenstatuut konden krijgen geregulariseerd moesten worden, gelet op de humanitaire crisis in hun land.

Dit was het antwoord dat door tegenpartij hierop geformuleerd werd:

"Verder verwijst betrokkene naar de aanbevelingen aan de Staten door de Commissaris voor Vluchtelingen waardoor het Europees Parlement een resolutie uitvaardigde in juli 2018, die stelt dat de lidstaten onmiddellijk actie dienen te ondernemen om Venezolaanse migranten die zich op hun grondgebied te beschermen. Er dient hier opgemerkt te worden dat het VIB van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van een vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 12.02.2021."

Als antwoord op de aangehaalde richtlijnen van de UNHCR en het Europees Parlement verwijst de bestreden beslissing slechts naar de afgesloten internationale beschermingsprocedure van verzoekster. Dit vormt geen afdoende motivering. Verzoekster kan hieruit niet afleiden waarom tegenpartij beslist af te wijken van deze aanbevelingen van de hoogste autoriteiten op het vlak van de situatie van ontheemden.

Bovendien lijkt tegenpartij hiermee te willen zeggen dat zij deze elementen niet in overweging moeten nemen omdat verzoekster geen beschermingsstatus gekregen heeft. Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" van artikel 9bis verengd door te stellen dat het CGVS en Uw Raad van oordeel zijn dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Venezuela, wat een weerlegging zou uitmaken van verzoeksters' bewering dat het omwille van de humanitaire en-veiligheidssituatie bijzonder moeilijk zou zijn om de aanvraag aldaar te gaan indienen.

De buitengewone omstandigheden kunnen niet geassimileerd worden met de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen, zoals opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980. Verzoekster verwijst hiervoor naar het arrest nr.233.894 van 13.9.2019 van Uw Raad:

"Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij, opdat zij zou aantonen dat er in deze sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, verwacht dat zij aantoont dat haar "leven in gevaar zou zijn", de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst verder ook naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van de behandeling van een asielaanvraag. De verwerende partij heeft het verder nog over de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de afwezigheid van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geëld in het kader van een gewapend conflict. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door ile betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in Venezuela in gevaar zou zijn, en dat de door de verzoekende partij geuite vrees werd onderzocht in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag die door het Commissariaat-generaal werd afgewezen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen opnieuw de betekenis van de notie 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet verengd heeft, net zoals hierboven werd besproken. De verwerende partij maakt met haar repliek dan

ook niet aannemelijk dat bovenstaand betoog van de verzoekende partij onterecht zou zijn." (eigen aanduiding)

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt op deze manier verward met de voorwaarden voor internationale bescherming. De bestreden beslissing had een beoordeling moeten maken van de omstandigheid dat verzoekster specifieke moeilijkheden zou ondervinden voor de indiening van haar aanvraag in Venezuela, gelet op de drastische humanitaire situatie. Dit werd echter niet gedaan.

De bestreden beslissing kan niet zomaar de redenering van het CGVS en Uw Raad overnemen aangezien deze elementen in een ander licht geplaatst worden. De drempel om te spreken van een nood aan bescherming in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980 ligt hoger dan de drempel waarbij een buitengewone omstandigheid kan worden vastgesteld. Tegenpartij moet aldus een zelfstandig onderzoek uitvoeren van de elementen die verzoekster aanhaalt en motiveren waarom deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

De bestreden beslissing schendt hiermee de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vierde onderdeel

Verzoekster bracht in haar aanvraag het voorbeeld aan van de administratieve situatie van Venezolanen in Spanje. De bestreden beslissing geeft hierop als antwoord:

"Betrokkene verwijst vervolgens naar Spaanse rechtspraak, namelijk via de "Guidance note on international protection considerations for Venezuelans" van mei 2019 van het UNHCR, het recentste AIDA-verslag over Spanje en een mededeling van 29.10.2019 van de Europese Unie. Echter, de loutere verwijzing naar deze rechtspraak, zonder meer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan op welke wijze de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op haar persoonlijke situatie van toepassing is.

Tot slot stelt betrokkene dat de Spaanse wettelijke bepalingen betreffende de humanitaire bescherming waarop het vermelde arrest 2522/2018 van 25.06.2018 zich baseert betreffen zonder twijfel de omzetting van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 en dat aldus dezelfde humanitaire bescherming in België dient toegekend te worden op basis van de omzetting van dit artikel naar Belgisch recht, namelijk art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling (art. 6.4 van de richtlijn 2008/115) enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt, te allen tijde zou moeten ingewilligd worden. "

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster "zonder meer" naar de Spaanse rechtspraak verwezen heeft in haar aanvraag en dit aldus onvoldoende zou zijn. Hiermee gaat de bestreden beslissing voorbij aan een groot deel van verzoeksters' aanvraag. Dit schendt de bewijskracht van de aanvraag.

Verzoekster legde namelijk uit, in concreto, wat de gevolgen zijn van de aanbevelingen en hoe deze in Spanje toegepast werden:

i. "Toepassing in casu

De hierboven geschetste situatie en de richtlijnen van het UNHCR en het Europees Parlement zijn niet voor interpretatie vatbaar: de dramatische humanitaire situatie in Venezuela vraagt voor een maximale regularisatie van Venezolanen op het grondgebied van de lidstaten.

De humanitaire situatie in Venezuela en de uitbraak van de corona-pandemie dienen daarom beschouwd te worden als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, die verzoekster toelaat om onderhavige aanvraag in België in te dienen.

Dat de asielinstanties voor verzoekster oordeelden dat de situatie in Venezuela geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980 doet

bovendien geen afbreuk aan het feit dat hier sprake is van "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Integendeel, in een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof, bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het toepassingsgebied van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 veel ruimer is (arrest nr. 226.086 van 13.9.2019):

"De verzoekende partij verwijst naar de objectieve informatie die zij heeft bijgebracht en waaruit blijkt dat de situatie in Venezuela dramatisch en gevaarlijk is.

[...]

In haar aanvraag van 6 februari 2019 heeft de verzoekende partij onder meer de volgens haar extreem precaire en delicate situatie in Venezuela aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Men zou er volgens de verzoekende partij geen eten meer kunnen kopen, het geld zou er niets meer waard zijn, en de prijzen van levensmiddelen zouden de hoogte in geschoten zijn. De politieke en veiligheidssituatie in Venezuela zouden haar volgens de verzoekende partij verhinderen er naar terug te keren.

[...]

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij, opdat zij zou aantonen dat er in deze sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, verwacht dat zij aantoont dat haar "leven in gevaar zou zijn", de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst verder ook naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van de behandeling van een asielaanvraag. De verwerende partij heeft het verder nog over de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de afwezigheid van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geeld in het kader van een gewapend conflict. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden. "

Kortom, uit wat voorafgaat volgt dat de ongezien dramatische humanitaire crisis in Venezuela een buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, die rechtvaardigt dat verzoekster niet terugkeert naar Venezuela, maar onderhavige aanvraag vanop het Belgische grondgebied indient. "

Verzoekster ging eveneens in detail in op de rechtspraak ontwikkeld door de hoogste Spaanse rechtbank:

a. "Spaanse rechtspraak

In zijn « Guidance note on international protection considerations for Venezuelans" van mei 2019 stelt het UNHCR het volgende:

"10. In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law. This guarantee would need to be assured either in the official residence document issued to Venezuelans or through other effective means, such as clear instructions to law enforcement agencies".

Tot nu toe hebben veruit de meeste Venezolanen die in Europa de internationale bescherming vroegen een aanvraag in Spanje ingediend.

De stelling van het UNHCR heeft de Spaanse justitie doen beslissen dat de Venezolanen die noch als vluchteling erkend werden nog de subsidiaire beschermingsstatuut kregen ten minste een humanitaire bescherming moesten krijgen.

De situatie wordt als volgt in het recentste AIDA verslag over Spanje⁶ toegelicht:

"Applicants from Venezuela have seen their applications frozen since 2013 on the basis of the aforementioned criteria. As a result, 12,818 claims lodged by Venezuelan nationals were pending at first instance in 2017 and 28,547 asylum claims were pending at the end of 2018. In 2018, the Audiencia Nacional provided additional guidance on the legal status of Venezuelans in Spain. According to the judgments, the socio-politic and economic crisis in Venezuela entitles Venezuelan asylum seekers to a residence permit in Spain under humanitarian reasons.

On 5 March 2019, the CIAR announced a policy granting one-year renewable residence permits "on humanitarian grounds of international protection" to Venezuelan nationals whose asylum applications have been rejected between January 2014 and February 2019. As a result, a total of 35,130 humanitarian status were granted within a single year to Venezuelans, thus exceeding by far the number of refugee status. Only 50 Venezuelans were granted a refugee status in Spain in 2019 according to Eurostat statistics".

De hoogste Spaanse administratieve rechtbank, namelijk de Audiencia nacional, besliste in haar arrest 2522/2018 van 25.6.2018⁷ dat de humanitaire bescherming op basis van de hogervermelde Guidance note van het UNHCR toegekend moest worden. Die rechtspraak werd nadien meermaals bevestigd en werd in administratieve richtlijnen omgezet (zie het Aida-verslag).

De Spaanse wettelijke bepalingen betreffende de humanitaire bescherming waarop dit arrest zich baseert betreffen zonder twijfel de omzetting van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115. Het lijkt aldus zeker aangewezen dezelfde humanitaire bescherming in België toe te kennen op basis van de omzetting van dit artikel naar Belgisch recht, namelijk artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Daarenboven beklemtoonde de Europese Unie in een mededeling van 29.10.2019, samen met het UNHCR en het IOM, de nood aan bescherming voor de Venezolanen die omwille van de dramatische situatie hun land van herkomst hebben moeten verlaten⁸. Die mededeling benadrukte ook de nood aan regularisatie voor de Venezolanen die niet als vluchteling erkend zouden worden:

"While recognizing the sovereign right of States to manage their borders, the co-chairs stressed the importance of preserving access to asylum, strengthening the mechanisms that allow the identification of people in need of international protection, maintaining flexible entry policies, continuing regularizing and providing documents to Venezuelan refugees and migrants⁹, as well as facilitating family reunification".

Ze beklemtoonde ook de nood voor een :

"regional and coordinated response, and called for a global and inclusive partnership, where solidarity and responsibility are shouldered by the entire international community but also shared between public and private sectors".

Het lijkt dus in dit kader ook aangewezen dat de aanpak van de Spaanse autoriteit, die met die aanbevelingen overeenkomt, ook zijn verlenging in de behandeling van gelijkaardige aanvragen in België vindt. "

Het is voor verzoekster onduidelijk wat de bestreden beslissing aldus bedoelt met "Betrokkene toont niet aan op welke wijze de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op haar persoonlijke situatie van toepassing is".

Verzoekster legde uit dat Spanje aan Venezolanen die geen beschermingsstatus gekregen hebben een verblijfstitel aflevert omdat de situatie in Venezuela zo ernstig is dat niemand teruggestuurd kan worden. Verzoekster, die volgens de Belgische asielinstanties niet in aanmerking kwam voor internationale bescherming, bevindt zich aldus in exact dezelfde situatie als de Venezolanen die in Spanje geregulariseerd worden.

Verder vraagt verzoekster geen rechtstreekse toepassing van de Spaanse rechtspraak. Verzoekster stelt dat, op grond van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/11510, tegenpartij gemachtigd is dezelfde toepassing te maken van de richtlijnen van de UNHCR en het Europees Parlement omwille van de humanitaire crisis. Dit ligt binnen de discretionaire bevoegdheid van tegenpartij op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing geeft een lezing aan de aanvraag van verzoekster om te stellen dat zij verwacht dat haar aanvraag op grond van artikel 6.4 "te allen tijde zou moeten ingewilligd worden. " Opnieuw geeft dit geen blijk van een getrouwe lezing van verzoeksters' aanvraag. Zij stelde enkel dat zij, als Venezolaanse onderdaan, die reeds meer dan 4 jaar buiten haar land van oorsprong verblijft, omwille van de humanitaire crisis in haar land van oorsprong te maken heeft met een buitengewone omstandigheid en humanitaire redenen die de inwilliging van haar aanvraag vanop het Belgisch grondgebied rechtvaardigt.

De bestreden beslissing schendt met deze motivering de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. De Raad wijst erop dat hij niet de bevoegdheid heeft om de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te onderzoeken. Deze bevoegdheid komt het Grondwettelijk Hof toe.

2.1.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald:

- sanitaire omstandigheden i.v.m. covid-situatie, waaronder de verdere escalatie van deze crisis in het herkomstland;
- de uitzonderlijke humanitaire crisis in het herkomstland;
- aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen en het Europees Parlement over Venezuela over de humanitaire situatie in het herkomstland.

2.1.7. Specifiek over de covid-situatie stelde de verzoekende partij in haar aanvraag:

"ii. De Covid-19 pandemie in Venezuela: vordere escalatie

De coronavirus-pandemie verscherpt ondertussen verder de humanitaire crisis in Venezuela. Zo stelt het EASO rapport van augustus:

"The UNICEF report indicated that challenges facing the government to deal with the coronavirus pandemic include the lack of reliable access to water; power outages that affect health care facilities and telecommunications, including online learning activities; shortages of fuel that impact the ability of health care professionals reaching their workplace; and food security for children who depend on the school feeding program and cannot attend due to the confinement."

Human Rights Watch besluit op 13.10.2020 dat

"Venezuelan authorities' treatment of approximately 130,000 citizens returning from other countries in many cases is abusive and is likely to amplify transmission of Covid-19, Human Rights Watch and the Johns Hopkins University's Centers for Public Health and Human Rights and for Humanitarian Health said today. Foreign affairs ministers from Latin American countries scheduled to meet online the week of October 19, 2020, as part of the Quito Process should urgently address the returnees' situation.

Tens of thousands of Venezuelans, most of whom were living in other Latin American countries, are returning to Venezuela because of the Covid-19 pandemic and its economic impact. Human Rights Watch and the Johns Hopkins centers found overcrowded and unsanitary quarantine centers for the people returning, with little access to food, water, or medical care. Some who protested the conditions were threatened with arrest. And due to Covid-19 testing delays and an unnecessarily elaborate testing protocol, many people have been quarantined for weeks longer than the 14 days the World Health Organization (WHO) recommends.

"Sending returnees to overcrowded and unsanitary quarantine centers, where social distancing is impossible, is a recipe for spreading Covid-19," said Dr. Kathleen Page, a physician and faculty member of the Johns Hopkins University School of Medicine and the Johns Hopkins centers. "Requiring them to stay there longer than the standard 14 days only increases the risk they will become infected, serving no reasonable public health purpose."

[...]

While conditions in the centers vary, most returnees interviewed described them as severely overcrowded, with many people sharing a single room. Many also described unsanitary conditions, including a lack of water and electricity to run water pumps and of basic supplies needed for hygiene, such as soap. They said they had serious difficulties getting medical care and food, including formula and clean water for infants. "

De Covid-19-pandemie heeft de gezondheidssituatie in Venezuela verder doen escaleren. Onder deze omstandigheden is een terugkeer naar Venezuela een onredelijke en onveilige vereiste."

De Raad merkt op dat de verzoekende partij verwijst naar het EASO-rapport van augustus 2020 zodat de actualiteit van deze gegevens in vraag kunnen gesteld worden.

De bestreden beslissing antwoordt op dit argument:

"Verder verwijst betrokkene naar het Ministerieel Besluit van 28.10.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Ook verwijst betrokkene naar de nota van de European Council of Refugees and Exiles "return as nonessential travel in the time of pandemic". Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing.

Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat zij als Venezolaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Verder dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de coronapandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Tot slot toont betrokkene ook niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.”

De eerste bestreden beslissing stelt correct dat het ministerieel besluit waarnaar de verzoekende partij verwijst is opgeheven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet langer de covid-situatie weerhoudt. Tegen dit motief brengt zij geen kritiek aan.

2.1.8.1. De verzoekende partij bekritiseert het motief in de eerste bestreden beslissing, dat stelt:

“Op 07.08.2018 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 12.02.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat haar asielprocedure te lang was, waarbij ze verwijst naar artikel 31 van Richtlijn 2013/32/EU die stelt dat de lidstaten in beginsel binnen zes maanden een besluit moeten nemen over het verzoek om internationale bescherming en waarbij dit artikel in het Belgisch recht is omgezet in artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980. Verder verwijst betrokkene naar de conclusies van Advocaat- Generaal Bot in het kader van de zaak M.M. v. Ireland (C-277/11) waarbij de behandeltermijn van twee jaar en 3 maanden als onredelijk lang werd beschouwd. Echter, het kan het de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkene”

De verzoekende partij verwijst naar het bepaalde in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat zij citeert, en wijst erop dat haar asielprocedure 19 maanden duurde vooraleer de commissaris-generaal een beslissing nam. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat zulke beslissing moet genomen worden binnen de zes maanden, enkel verlengbaar tot maximum 18 maanden en in uitzonderlijke omstandigheden tot 21 maanden.

Het is correct dat artikel 57/6 termijnen voorziet waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Evenwel voorzien de wettelijke bepalingen niet dat het overschrijden van deze bepaling tot gevolg heeft dat aan een verzoeker machtiging tot verblijf moet toegekend worden. De verzoekende partij duidt ook geen bepaling aan waaruit dergelijke gevolgtrekking blijkt. Gelet op de instroom van de verzoeken om internationale bescherming in België, acht de Raad, dit ten overvloede, de duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming evenmin kennelijk onredelijk.

Het tweede motief over de duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming heeft het over een “eventuele” schending van de redelijke termijn, die “hoe dan ook” niet tot gevolg kan hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan voor de verzoekende partij.

Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij met deze twee motieven stelt dat volgens haar de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang was, en anderzijds dat, moest de duur van de asielprocedure toch onredelijk lang geweest zijn, *quod non*, volgens de verwerende partij, dit niet tot enig verblijfsrecht kan leiden voor de verzoekende partij. De bewoordingen van deze twee motieven zijn duidelijk en

correct. De bewering dat in de bestreden beslissing gelezen wordt dat de verzoekende partij zich steunt op een “*recht op verblijf*”, berust op een verkeerde lezing.

De verzoekende partij verwijst naar de “*Memo 120 van 16.07.2012*” van de verwerende partij, dewelke zij toevoegt aan het verzoekschrift. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit niet heeft aangevoerd in haar aanvraag, en de vraag of deze nog actueel is, kan het niet volgen van richtsnoeren van de Dienst Vreemdelingenzaken niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aan richtsnoeren of richtlijnen kan geen bindende kracht worden verleend. Wat er ook van zij: de verzoekende partij toont niet aan dat zij drie of vier jaar als behandelingsduur van haar verzoek om internationale bescherming doorlopen heeft zodat zij ook inhoudelijk niet tegemoet komt aan de instructies van deze memo, wat blijkt uit stuk 4, toegevoegd aan het verzoekschrift.

Ter ondersteuning van haar stelling verwijst de verzoekende partij naar het arrest 274 114 van 16 juni 2022 van de Raad. Dit is niet dienstig. Het arrest waar de verzoekende partij naar verwijst betrof een hongerstaker die zich steunde op de onderhandelingen van 21 juli 2021 tussen de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken en die verzoeker verbleef sedert 2009 in België. De Raad wijst er nog op dat zijn arresten in België geen precedentswaarde kennen.

In de mate dat het al juist zou zijn dat de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ontvangen van het verlengen van de behandelingsperiode van haar verzoek om internationale bescherming, kan dit niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing omdat deze grief geenszins tot gevolg heeft dat daardoor aan de verzoekende partij een machtiging tot verblijf moet gegeven worden. Het is een gunstmaatregel.

De Raad herinnert eraan dat het legaliteitsbeginsel inhoudt dat het overheidsoptreden niet ingegeven is door willekeur, maar zijn grondslag vindt in de wet. Dit betekent dat een handeling slechts regelmatig is indien zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan de optredende overheid (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). De uiteenzetting van de verzoekende partij leidt niet tot de vaststelling dat enige hogere rechtsnorm van objectief recht is miskend. Enige willekeur kan evenmin niet worden vastgesteld. De bestreden beslissing(-en) zijn wettig genomen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Er is sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655). De verzoekende partij toont dit niet aan.

2.1.8.2. Artikel 31 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming luidt als volgt:

“Artikel 31

Behandelingsprocedure

- 1. De lidstaten behandelen verzoeken om internationale bescherming in een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II.*
- 2. De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling.*
- 3. De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond.*

Wanneer een verzoek onder de procedure van Verordening (EU) nr. 604/2013 valt, vangt de termijn van zes maanden aan op het tijdstip waarop overeenkomstig die verordening wordt vastgesteld welke

lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, de verzoeker zich op het grondgebied van die lidstaat bevindt en de bevoegde autoriteit de verzoeker heeft overgenomen.

De lidstaten kunnen de in dit lid bepaalde termijn van zes maanden met ten hoogste negen maanden verlengen wanneer:

- a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;*
- b) een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden;*
- c) wanneer de vertraging duidelijk toe te schrijven is aan het feit dat de verzoeker de krachtens artikel 13 op hem rustende verplichtingen niet nakomt.*

Bij wijze van uitzondering kunnen de lidstaten, in naar behoren gerechtvaardigde gevallen, de in dit lid bepaalde termijn met ten hoogste drie maanden overschrijden wanneer dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

4. Onverminderd de artikelen 13 en 18 van Richtlijn 2011/95/EU kunnen de lidstaten het afronden van de onderzoeksprocedure uitstellen wanneer redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat de beslissingsautoriteit een beslissing neemt binnen de in lid 3 vastgestelde termijnen door een onzekere situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval doen de lidstaten het volgende:

- a) zij onderzoeken de situatie in dat land van herkomst ten minste om de zes maanden opnieuw;*
- b) zij stellen de betrokken verzoekers binnen een redelijke termijn in kennis van de redenen voor het uitstel;*
- c) zij stellen de Commissie binnen een redelijke termijn ervan in kennis dat de procedures voor dat land van herkomst worden uitgesteld.*

5. De lidstaten ronden de behandelingsprocedure in elk geval af uiterlijk binnen een termijn van 21 maanden na de indiening van het verzoek.

6. De lidstaten zorgen ervoor dat, indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, de verzoeker:

- a) in kennis wordt gesteld van het uitstel; en*
- b) op zijn verzoek informatie ontvangt over de redenen voor het uitstel en over het tijdsbestek waarbinnen het besluit over zijn verzoek te verwachten valt.*

7. De lidstaten kunnen voorrang verlenen aan de behandeling van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II, in het bijzonder:

- a) wanneer het verzoek waarschijnlijk gegrond is;*
- b) wanneer de verzoeker kwetsbaar is in de zin van artikel 22 van Richtlijn 2013/33/EU, of bijzondere procedurele waarborgen behoeft, in het bijzonder niet-begeleide minderjarigen.*

8. De lidstaten kunnen bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II wordt versneld en/of aan de grens of in transitzones wordt gevoerd overeenkomstig artikel 43 indien:

- a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU; of*
- b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van deze richtlijn; of*
- c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden; of*
- d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of*
- e) de verzoeker kennelijk inconsequente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk*

- onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet op grond van Richtlijn 2011/95/EU; of
- f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingeleid dat niet overeenkomstig artikel 40, lid 5, niet-ontvankelijk wordt geacht; of
 - g) de verzoeker enkel een verzoek doet teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelingen, of
 - h) de verzoeker het grondgebied van de lidstaat onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, of
 - i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting zijn vingerafdrukken te laten nemen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving ⁽¹²⁾; of
 - j) de verzoeker op ernstige gronden als gevaar te beschouwen is voor de nationale veiligheid of de openbare orde van de lidstaat; of de verzoeker onder dwang is uitgezet om ernstige redenen van openbare veiligheid of openbare orde krachtens het nationale recht.

9. De lidstaten stellen termijnen vast voor het nemen van een beslissing in de procedure in eerste aanleg overeenkomstig lid 8. Die termijnen dienen redelijk te zijn. Onverminderd de leden 3 tot en met 5 kunnen de lidstaten deze termijnen overschrijden indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

De verzoekende partij kan zich rechtstreeks niet op deze bepaling beroepen. Deze bepaling kan immers bezwaarlijk als ‘voldoende duidelijk en nauwkeurig’ bestempeld worden. Om rechtstreekse werking te hebben moeten bepalingen precies zijn geformuleerd en geen afwijkmogelijkheden voor de lidstaten bevatten. Bovendien moet zij dan aantonen dat de bepaling niet correct is omgezet in de Belgische wetgeving. Bovenvermelde bepaling is niet voldoende duidelijk en nauwkeurig, wat onder meer blijkt uit de bewoordingen “zo spoedig mogelijk” uit het eerste lid, 1., “*complexe feitelijke en/of juridische kwesties*” in punt 3. A) van deze bepaling, en verder de volgende vermeldingen: “een groot aantal onderdanen”, “naar behoren gerechtvaardigde gevallen”, “redelijkerwijs”, “redelijke termijn”, “redelijk”, en “noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming”. De Raad stelt dan ook vast dat aan voormeld artikel 31 van de richtlijn 2013/32 geen rechtstreekse werking in de interne rechtsorde kan toegekend worden. De verzoekende partij kan de schending van deze bepaling dan ook niet dienstig aanvoeren.

2.1.8.3. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de conclusie en/of interpretatie van de “advocaat-generaal bij het Hof van Justitie”, wordt nagelaten welke conclusie zij bedoelt.

2.1.8.4. Uit voorgaande bespreking volgt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de behandelingsduur van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onredelijk lang zou geweest zijn.

2.1.9. Het eerste onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.1.10. In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de humanitaire situatie in het herkomstland slecht is en dat de bestreden beslissing niet voldoende ingaat op de stukken die bij de aanvraag zijn toegevoegd om deze situatie te beoordelen. Zij bekritiseert de motieven, die stellen:

“Betrokkene verklaart dat Venezuela zich bevindt in een humanitaire crisis, gekenmerkt door geweld, bedreigingen, voedselschaarste, onvoldoende medische infrastructuur en essentiële infrastructuur en een torenhoge inflatie. Zij ondersteunt deze verklaring door enkele algemene rapporten van de internationale hulporganisatie CARE, de COI Focus van 15.05.2020 en het rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020, die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis en de voedselonzeekerheid in haar land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring. Zij past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Zij legt geen bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan zij de nationaliteit draagt ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart verder dat de humanitaire crisis in Venezuela verscherpt is door het coronavirus. Ook hier legt betrokkene enkel algemene rapporten voor, namelijk die van het EASO-rapport van augustus en de Human Rights Watch van 13.10.2020. Betrokkene past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.

Verder verwijst betrokkene naar de aanbevelingen aan de Staten door de Commissaris voor Vluchtelingen waardoor het Europees Parlement een resolutie uitvaardigde in juli 2018, die stelt dat de lidstaten onmiddellijk actie dienen te ondernemen om Venezolaanse migranten die zich op hun grondgebied te beschermen. Er dient hier opgemerkt te worden dat het VIB van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van een vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 12.02.2021.

Verder verwijst betrokkene naar “een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof ” waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Betrokkene verwijst vervolgens naar Spaanse rechtspraak, namelijk via de “Guidance note on international protection considerations for Venezuelans” van mei 2019 van het UNHCR, het recentste AIDA-verslag over Spanje en een mededeling van 29.10.2019 van de Europese Unie. Echter, de loutere verwijzing naar deze rechtspraak, zonder meer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan op welke wijze de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op haar persoonlijke situatie van toepassing is.

Tot slot stelt betrokkene dat de Spaanse wettelijke bepalingen betreffende de humanitaire bescherming waarop het vermelde arrest 2522/2018 van 25.06.2018 zich baseert betreffen zonder twijfel de omzetting van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 en dat aldus dezelfde humanitaire bescherming in België dient toegekend te worden op basis van de omzetting van dit artikel naar Belgisch recht, namelijk art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling (art. 6.4 van de richtlijn 2008/115) enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt, te allen tijde zou moeten ingewilligd worden.”

De Raad stelt vooreerst vast dat in de aanvraag van de verzoekende partij weliswaar wordt gewezen op algemene informatie over Venezuela als land waar de humanitaire situatie te wensen overlaat met voedselschaarste, benzineschaarste, onvoldoende medische infrastructuur en zorgverlening, en veiligheid ten gevolge van een socio-economische crisis maar geen persoonlijk element van en over de verzoekende partij kan teruggevonden worden. Aldus stelt zij niet dat zij gezondheidsproblemen kent, laat zij de verwerende partij in onwetendheid over haar financiële toestand. Kortom zij geeft geen omstandigheid aan die erop wijst dat zijzelf slachtoffer zou worden van de humanitaire crisis waarin het

herkomstland verkeert. In het kader van de gegrondheidselementen legt zij een bewijs van vorming van tandartsassistentie voor. Er zijn geen aanwijzingen over haar vermogen zodat niet kan uitgesloten worden dat zij welgesteld is. Alleszins blijkt niet dat zij in armoede terecht komt. Blijkens het arrest, vermeld onder punt 1.1., verklaarde de verzoekende partij dat haar ouders een restaurant uitbaatte, nog steeds op het ogenblik van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, en dat de verzoekende partij hogere studies in het herkomstland heeft gevolgd.

De verzoekende partij verwijst daarvoor naar uitgebreide landeninformatie waaruit moet blijken dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorgen en huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau heeft bereikt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.

De stelling van de verzoekende partij dat een onderzoek in het kader van een verzoek om internationale bescherming niet kan gelijkgesteld worden met het onderzoek naar het bestaan van buitengewone omstandigheden, kan gevolgd worden. Dit laatste onderzoek is inderdaad ruimer. Dit neemt niet weg dat de verzoekende partij in het kader van de gedane aanvraag alle nuttige informatie moet bijbrengen, waaronder persoonlijke elementen die aantonen dat zij terecht komt in de door haar geschetste humanitaire omstandigheden.

In dit geval is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, die de moeilijke omstandigheden in Venezuela niet ontkent, deze niet verder onderzoekt precies omdat de verzoekende partij deze omstandigheden niet toepast op haar eigen situatie. Verder heeft de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de in de aanvraag opgesomde landeninformatie vermits zij ernaar verwijst en deze opsomt. De opsomming in de bestreden beslissing bevat alle landeninformatie waarnaar werd verwezen in de aanvraag. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij op dat vlak tekortkomt in haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

In haar middel actualiseert de verzoekende partij haar landeninformatie en verwijst naar en deels citeert ze uit de volgende informatie:

- (1) Human Rights Watch, rapport omtrent Venezuela van 2022;
- (2) De aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen en van het Europees Parlement, dewelke zij neerlegde bij de aanvraag.

De verzoekende partij schijnt uit verwijzing (1), dat stelt dat 9,3 miljoen Venezolanen in voedselonzekerheid verkeren en 5,8 procent kinderen ondervoed zijn en een vierde van de bevolking nood heeft aan humanitaire steun, af te leiden dat daardoor een buitengewone omstandigheid bestaat. Met deze verwijzing toont de verzoekende partij evenwel niet aan dat zij ook in dergelijke situatie terecht komt gelet op het gebrek aan financiële gegevens over zichzelf terwijl er aanwijzingen zijn dat haar ouders, blijkens haar eigen verklaring, een restaurant uitbaten. Het gegeven dat de verzoekende partij ook een slachtoffer wordt door een torenhoge inflatie en dat “*zij moeilijk toegang tot werk zou hebben*” is door niets ondersteund, rekening houdend met het gegeven dat zij ook kan werken, niet alleen als tandartsassistentie of in het restaurant bij haar ouders, zoals in het verleden (zie de procedure van haar verzoek om internationale bescherming). De verzoekende partij geeft geen concrete op haar betrekking hebbende elementen aan. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet. De verzoekende partij mag geacht worden meer uitleg te verschaffen over haar persoonlijke situatie en er is geen nood aan een verplichte terugkeer naar het herkomstland om aan haar bewijslast te voldoen. Uit de aanvraag van de verzoekende partij kan geen profiel en/of haar huidige financiële/familiale situatie in Venezuela afgeleid worden. Dat er in haren hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economische aard, is niet aangetoond. Het is niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond specifiek geraakt te zijn door de omschreven omstandigheden omwille van haar persoonlijke omstandigheden.

Overigens, ten informatieve titel, wordt vastgesteld dat de verzoekende partij gelijkaardige grieven heeft geuit in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en in het onder punt 1.1. vermelde arrest werd geoordeeld:

“Verzoekster betoogt in het tweede middel dat zij in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela en verwijst daarvoor naar uitgebreide landeninformatie waaruit moet blijken dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorgen en huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau

heeft bereikt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. De commissaris-generaal citeert uitvoerig rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) om te stellen dat socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling en dat dit in essentie “ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard betreft die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken”. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoeksters profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela of de algemene situatie in Venezuela niet van die aard is dat zij, in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

(...)

Waar verzoekster verwijst naar de falende gezondheidszorg, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hoger geciteerd arrest Mbodj van het Hof van Justitie en de vaststelling dat geen elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat op intentionele wijze gezondheidszorg zou geweigerd worden in Venezuela.

(...)

Waar in het eerste middel wordt gesteld dat verzoekster aan een goedaardige tumor in de borst lijdt en medicatie nodig heeft om te genezen, stelt de Raad vast dat noch het administratief dossier noch het verzoekschrift documenten bevat waaruit dit kan blijken, zodat haar zij haar medische problemen niet aantoon. Voor zover verzoekster medische problemen heeft, dient zij zich hoe dan ook te wenden tot de in dit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene procedure.

(...)”

2.1.11. Gelet op punt 2.1.10., kan de verwijzing naar de aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De bestreden beslissing antwoordt correct:

“Verder verwijst betrokkene naar de aanbevelingen aan de Staten door de Commissaris voor Vluchtelingen waardoor het Europees Parlement een resolutie uitvaardigde in juli 2018, die stelt dat de lidstaten onmiddellijk actie dienen te ondernemen om Venezolaanse migranten die zich op hun grondgebied te beschermen. Er dient hier opgemerkt te worden dat het VIB van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van een vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 12.02.2021.”

De Raad verwijst naar het arrest, vermeld onder punt 1.1., die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Uit de aanbevelingen waarnaar de verzoekende partij verwijst en die zij neerlegde voor het nemen van de bestreden beslissing en de verwijzing naar het UNHCR blijkt dat een meerderheid van Venezolanen in nood zijn van internationale bescherming. Dit brengt nog niet met zich mee dat telkens internationale bescherming moet toegekend worden en deze grief slaat op de beslissing van de commissaris-generaal, wat niet aan de orde is. Verder spreekt deze aanbeveling zich uit over een gedwongen verwijdering. De verzoekende partij toont evenmin aan dat deze aanbeveling bindende kracht heeft.

De Raad wijst er nog op dat ook uit de in de aanvraag en het verzoekschrift geciteerde “Guidance note” van het UNHCR van mei 2019 niet blijkt dat gevraagd wordt elke Venezolaan niet te verwijderen naar Venezuela, doch wel dat opgeroepen wordt om Venezolanen, die gewoonlijk verblijf hebben in Venezuela, niet te verwijderen naar Venezuela in overeenstemming met het internationaal vluchtelingenrecht en de mensenrechten.

Gelet op de gehele lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt waarom de verzoekende partij niet aantoon omwille van de algemene humanitaire situatie in Venezuela, grondslag voor de aanbevelingen van onder meer het UNHCR, zich in buitengewone omstandigheden bevindt, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom de verwerende partij de aanbevelingen van die drie internationale organisaties beslist om niet te volgen.

Voorts kan de verzoekende partij niet ontkennen dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd of in haar geval het passend was een verblijfsregeling toe te kennen zodat de verwijzing naar de resolutie van juli 2018 van het Europees parlement niet dienstig is. Weerom bij gebreke aan het aanbrengen van persoonlijke elementen is de grief ongegrond. Waar het voor sommige Venezolanen bijzonder moeilijk kan zijn om terug te keren naar Venezuela, heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat dit het geval is in haar specifieke situatie zodat het oordeel in de bestreden beslissing correct is.

2.1.12. In een laatste onderdeel van het eerste middel verwijst de verzoekende partij naar de administratieve situatie van Venezolanen in Spanje en de Spaanse rechtspraak. De verzoekende partij herhaalt wat zij aanbracht in haar aanvraag. Zij beklemtoont dat in Spanje, onder meer door het arrest 2522/2018 van 25 juni 2018 van de *Audiencia Nacional* (Spaanse administratieve rechtbank), humanitaire bescherming moest toegekend worden op basis van de *Guidance note* van het UNHCR, de IOM en een mededeling van de Europese Unie van 29 oktober 2019. Nadien werd deze rechtspraak gevolgd en in administratieve richtlijnen omgezet. De verzoekende partij vervolgt dat de Spaanse wettelijke bepalingen een omzetting vormen van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115.

Er blijkt *in casu* enkel dat niet blijkt dat de verzoekende partij specifiek zal geraakt worden door de omschreven omstandigheden van de humanitaire crisis die vele Venezolanen treft omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk, noch in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met het begrip 'buitengewone omstandigheid', noch met artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voor om wanneer een algemene humanitaire situatie die velen treft wordt aangevoerd om aan te tonen dat men niet terug kan naar een land, te verwachten dat aannemelijk wordt gemaakt dat men, net zoals velen, geraakt zal worden door deze situatie. Bovendien beperkt de verwerende partij zich niet tot het louter stellen dat het aan de verzoekende partij toekomt om zich niet te beperken tot een verwijzing naar een algemene situatie in het herkomstland maar persoonlijke bewijzen dienen voor te leggen waaruit blijkt dat zij specifiek geraakt zullen worden door de omschreven omstandigheden omwille van hun persoonlijke situatie maar wordt ook verwezen naar het onderzoek en het oordeel van de commissaris-generaal en de Raad. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen die gekenmerkt zou worden door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, dat uit de verklaringen van de verzoekende partij over hun profiel en haar financiële/familiale situatie in Venezuela niet afgeleid kan worden dat er in haren hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economische aard of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij bij een terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De commissaris-generaal stelde trouwens:

“U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.” (eigen onderlijning).

Ook al is de beoordeling in het kader van een verzoek om internationale bescherming verricht, blijft deze vaststelling overeind en dient de Raad de noodzaak aan persoonlijke elementen van de verzoekende partij te benadrukken, wat ontbreekt. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit het standpunt is van de verwerende partij.

Het motief: *“Betrokkene verwijst vervolgens naar Spaanse rechtspraak, namelijk via de “Guidance note on international protection considerations for Venezuelans” van mei 2019 van het UNHCR, het recentste AIDA-verslag over Spanje en een mededeling van 29.10.2019 van de Europese Unie. Echter, de loutere verwijzing naar deze rechtspraak, zonder meer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan op welke wijze de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op haar persoonlijke situatie van toepassing is.*

Tot slot stelt betrokkene dat de Spaanse wettelijke bepalingen betreffende de humanitaire bescherming waarop het vermelde arrest 2522/2018 van 25.06.2018 zich baseert betreffen zonder twijfel de omzetting van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 en dat aldus dezelfde humanitaire bescherming in België dient toegekend te worden op basis van de omzetting van dit artikel naar Belgisch recht, namelijk art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling

(art. 6.4 van de richtlijn 2008/115) enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt, te allen tijde zou moeten ingewilligd worden." is afdoende duidelijk en correct (eigen onderlijning en bedrukte tekst).

De Raad wijst erop dat de aangevoerde algemene humanitaire situatie betrekking heeft op het ontbreken van een toegang hebben tot de meest elementaire levensvoorzieningen, zoals voedsel en gezondheidszorg. Gezien de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen die gekenmerkt zou worden door de onmogelijkheid om te voorzien in de elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, dat uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar profiel en het gebrek aan elementen van haar persoonlijke situatie, waaronder haar financiële/familiale situatie in Venezuela niet afgeleid kan worden dat er in hun hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economische aard, heeft zij aldus niet aangetoond specifiek geraakt te zijn door de omschreven omstandigheden omwille van hun persoonlijke omstandigheden. Het bestaan van buitengewone omstandigheden wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.13. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zijn deze onderdelen onontvankelijk omdat de bestreden beslissing niet op deze grondslag is genomen.

2.1.14. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk heeft gemaakt.

Het eerste middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Verzoekster heeft sinds een jaar een relatie met de heer C. L. L. M. (stuk 5). Zij hebben een relatie. Zij zijn op dit moment verloofd.

De tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing vormt een inmenging in het privéleven van verzoekster en van haar partner. Een terugkeer naar Venezuela zou een disproportionele impact hebben op hun relatie.

De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

2.2.2. De Raad stelt vast dat dit betoog bijzonder vaag is. Met het aanbrengen van dergelijke beperkte gegevens toont de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet aan.

Dit artikel bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad moet vervolgens nazien of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Louter aanvoeren dat zij verloofd is en een relatie heeft sedert een jaar zodat een terugkeer naar Venezuela disproportioneel is, toont geen beschermingswaardig familieleven aan. Over haar privéleven reikt de verzoekende partij geen elementen aan.

Zo ontvankelijk, mist dit middel grond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN